

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **U. S., s.r.o., A.**, zastúpený advokátkou: *JUDr. I. P., advokátka, J.*, proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Mierová č. 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 16092/2006-2 zo dňa 02.01.2007 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/31/2007-117 zo dňa 31.03.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/31/2007-117 zo dňa 31. marca 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 21S/31/2007-117 zo dňa 31.03.2009 zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 16092/2006-2 zo dňa 02.01.2007, ktorým potvrdil rozhodnutie Colného úradu v Žiline – dodatočný platobný výmer č. 48927/2005-6065 zo dňa 27.12.2005, ktorým prvostupňový správny orgán podľa § 12 ods. 2 písm. b/, § 13 ods. 2 písm. b/ zákona č. 98/2004 Z.z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja v znení neskorších predpisov a pri aplikácii § 6 ods. 1 písm. f/ bod 2 citovanej právnej

normy určil žalobcovi ku dňu 01.07.2004 a 02.07.2004 vznik daňovej povinnosti a vyčíslil daňovú povinnosť oproti daňovému priznaniu vo výške 50 076,-- Sk a 49 764,-- Sk titulom dane z minerálneho oleja za zdaňovacie obdobie júl 2004.

Krajský súd rozsudok zdôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žalobcovi vznikla daňová povinnosť podľa § 12 ods. 2 písm. b/ zákona č. 98/2004 Z.z. vo výške nezaplatenej dane podľa § 6 ods. 1 písm. f/ bod 1 zákona č. 98/2004 Z.z. tak, ako ju určil a vyrubil prvostupňový správny orgán a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Tvrdenia žalobcu, že predmetnú daň mal predplatenú, vyhodnotil ako účelovú obranu, pretože podľa prvostupňového súdu je v rozpore s konaním žalobcu, rovnako aj s obsahom listinných dôkazov, ktoré produkoval. Daňový subjekt taktiež konkrétne neuviedol kedy a ktorým zaplatením dane za minerálny olej, v akom množstve a v akej výške a v akom rozsahu si daň v tomto smere „predplatil“. V tomto smere sú skutkové tvrdenia žalobcu všeobecné, nekonkrétne, ľahko zameniteľné s inými skutkovými tvrdeniami a v konaní žiadnymi dôkaznými prostriedkami nepreukázané. Predmetnú účelovosť obrany a tvrdení žalobcu súd videl taktiež v tom, že tvrdenia žalobcu o tom, že predmetná daň bola predplatená sú v rozpore s konaním žalobcu (príslušné daňové priznanie), ako i z listinných dôkazov, ktoré žalobca produkoval. Žalobca totiž vo vlastnom záujme je povinný poukázať na konkrétne dôkazné prostriedky, ktorými chce preukázať svoje tvrdenia.

Žalobný dôvod o existencii rozporu medzi závermi správneho orgánu a stavom skladových zásob minerálneho oleja, na základe ktorého by bolo možné zistiť príjem a výdaj minerálneho oleja na rôzne účely, považoval prvostupňový súd za nekonkrétny, pretože žalobca nenavrhol, akým spôsobom by chcel preukázať tvrdenia, že daň za predmetný minerálny olej bola už vopred zaplatená, resp. predplatená. Žalobca v správnom konaní ani v podanej žalobe nevymedzil skutkové skutočnosti, ktorými by chcel preukázať dôvodnosť svojich tvrdení teda, že daňovú povinnosť mal splnenú.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že sa nestotožňuje so závermi, ktoré uviedol Krajský súd v Žiline v napadnutom rozsudku, pretože skutočnosť, že žalobca mal daň predplatenú vyplynula už aj zo samotného protokolu o daňovej kontrole zo dňa 21.11.2005, ale aj z daňových priznaní, ktoré podal v priebehu mesiaca jún 2004, ako aj z reálnych platieb spotrebnej dane. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplynulo, že súd prvého stupňa pri zistení skutkového stavu a pri právnom posúdení veci pochybil, pretože od začiatku skutočnosti tvrdené žalobcom vyplývali z predloženého protokolu o daňovej kontrole, ale aj z odvolania podaného proti dodatočnému platobnému výmeru a tiež zo žaloby. Pokiaľ krajský súd nemal k dispozícii daňové priznanie a doklady o zaplatení spotrebnej dane, uvedené nemôže klásť za vinu žalobcovi.

Spornou otázkou bolo len posúdenie konkrétneho záznamu o prevádzke motorového vozidla a z neho vyvodený právny záver správcom dane, čo žalobca nepovažoval za dokazovanie v zmysle zákona č. 511/1992 Zb., pretože v tomto prípade správca dane

nedbal na zachovanie právom chránených záujmov daňového subjektu, pretože nepostupoval v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom. Nevyhodnotil dôkazy každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti a tiež neprihliadol na skutočný obsah právneho úkonu.

Na základe vyššie uvedeného žalobca- odvolateľ teda tvrdí, že napriek tomu, že z jeho strany došlo k porušeniu § 42 ods. 4 zákona č. 98/2004 Z.z.. nevznikol mu dlh na spotrebnej dani. Žalobca tiež tvrdí, že túto skutočnosť nemohli vyriešiť ani dodatočné priznania, pretože tlačivá k tomu určené nepredpokladajú, že by subjekt dane opätovne podával daňové priznanie za ten istý minerálny olej a niekde do kolónky zapísal, že chce svoju splnenú daňovú povinnosť započítať. Takýto systém nie je možný v zmysle v tom čase aktuálneho právneho stavu.

S poukazom na uvedené navrhol žalobca Najvyššiemu súdu SR, aby zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP, a vec vrátil podľa § 221 ods. 3 OSP súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný uvádzajúc, že dodaním minerálneho oleja preukázateľne prepraveného a zapísaného v skladovej evidencii na energetické účely, na účel pohonnej látky, žalobca naplnil skutkovú podstatu obsiahnutú v § 12 ods. 2 písm. b/ zákona č. 98/2004 Z.z. Ďalej konštatoval, že zdaňovacím obdobím žalobcu nie je kalendárny mesiac, ale podľa § 14 ods. 3 v spojení s § 12 ods. 2 písm. b/ zákona č. 98/2004 Z.z. bol žalobca povinný podať colnému úradu daňové priznanie najneskôr do **troch** pracovných dní nasledujúcich po vzniku daňovej povinnosti a v lehote do desiatich pracovných dní odo dňa podania dodatočného daňového priznania zaplatiť daň, pretože žalobca nie je daňovým subjektom uvedeným v § 14 ods. 2 zákona č. 98/2004 Z.z., ktorý by bol oprávnený podávať daňové priznanie za konkrétny kalendárny mesiac.

Z uvedeného dôvodu je žalovaný toho názoru, že žalobcom namietané množstvo prijatého a vydaného zdaneného minerálneho oleja nemá vplyv na vznik daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 písm. b/ zákona č. 98/2004 Z.z., t j. minerálneho oleja preukázateľne prepraveného na energetické účely, ako pohonnej látky vznikla žalobcovi daňová povinnosť nezávisle od skladovaného množstva minerálneho oleja „zdaneného v predchádzajúcom období“.

Žalovaný ďalej uvádza, že z dôvodu, že žalobca predkladal daňové priznania konkrétne za každú prepravu, správca dane sa pri kontrole dôsledne zaoberal konkrétnymi daňovými priznaniami, prislúchajúcimi ku konkrétnym príjmom minerálneho oleja. Správca dane v priebehu kontroly nezistil, že by žalobca zaplatil spotrebnú daň z minerálneho oleja vo svoj neprospech.

Správca dane pri výkone daňovej kontroly postupoval podľa zásad daňového konania v zmysle § 2 zákona č. 511/1992 Zb. v súlade s platnými všeobecnými záväznými predpismi

za účelom ochrany záujmov štátu, pričom dbal na zachovanie práv a právom chránených záujmov daňového subjektu a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. V rámci konania boli použité len také prostriedky, ktoré subjekt najmenej zaťažovali za účelom správneho vyrubenia dane – správca dane vyžadoval len doklady súvisiace s daňovou kontrolou, kontrola predložených dokladov bola vykonávaná prevažne v sídle správcu dane, výzvy na podanie vysvetlení boli zasielané až po vyhodnotení predložených dokladov a pod.. Dôkazy boli hodnotené každý jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, čo vyplýva z protokolu z daňovej kontroly, ako aj z obsahu spisu. Vznik daňovej povinnosti a daňový dlžník, bol určený na základe spoľahlivo zistených dôkazov, s prihliadnutím na námietky žalovaného.

S poukazom na uvedené, keďže žalovaný považuje preskúmané rozhodnutia za vychádzajúce z dostatočne zisteného skutkového stavu a preskúmateľné, navrhol Najvyššiemu súdu SR, aby potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/31/2007-117 zo dňa 31.03.2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Na základe uvedeného v súlade s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods.1 a 2 OSP napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Z pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca na územie Slovenskej republiky doviezol z iného členského štátu EÚ – Č. R.minerálny olej.

Tieto skutočnosti sú preukázané zo zjednodušeného sprievodného dokumentu č. 0039 týkajúceho sa prepravy v daňovom voľnom obehu na území spoločenstva, ktoré je súčasťou správneho spisu, kde žalobca deklaruje dovoz minerálneho oleja z Č. R. na územie Slovenskej republiky. Dňa 01.07.2004 podal žalobca daňové priznanie na spotrebnú daň z minerálneho oleja kde uviedol sadzbu dane 0,-- Sk/1000 kg a colnému úradu oznámil, že minerálny olej bude použitý na účely podľa § 6 ods. 1 písm. f/, bodu 2 zákona č. 98/2004 Z.z.. Tieto skutočnosti žalobca doložil aj svojim čestným prehlásením, kde deklaroval, že predmetný tovar použije na energetické účely. Dovoz minerálneho oleja daňovým subjektom vyplýva aj z faktúry č. 2004085 zo dňa 30.06.2004. Zo zjednodušeného sprievodného dokumentu č. 0039 mal súd za preukázané, že odosielateľom minerálneho oleja je obchodná S. S., spol. s r.o., K. a príjemcom a zároveň aj prepravcom predmetného tovaru, teda minerálneho oleja je žalobca. Táto preprava sa teda uskutočnila motorovým vozidlom ev. č. C. a prípojným vozidlom – cisternou sev. č. C.. Na faktúre č. 2004085 zo dňa 30.06.2004 sa konštatuje, že dodávateľom minerálneho oleja je M., s.r.o., S. 986 a odberateľom je žalobca, dátum zdaniteľného plnenia je 30.06.2004.

Podľa záznamu o prevádzke motorového vozidla C. a prípojnej cisterny C. bola prevádzka dňa 01.07.2004 uskutočnená tak, že nakládka minerálneho oleja na energetické účely v množstve 20 000 kg sa uskutočnila v J. a následne sa minerálny olej bez vykládky

prepravil do Č. a zo záznamu o prevádzke uvedeného vozidla sa dňa 02.07.2004 uskutočnila preprava minerálneho oleja tak, že z Č. pokračovala preprava do Ž., pričom sa nepodarilo zistiť komu a aké množstvo minerálneho oleja bolo vyskladnené, následne preprava pokračovala do Popradu, kde žalobca dodal minerálny olej určený na použitie ako pohonnú látku odberateľovi P. S. P. S., a.s., Ž. v množstve 925 kg, následne pokračovala preprava do Smižian, kde žalobca dodal minerálny olej určený na použitie ako pohonnú látku odberateľovi P. S. P. S., a.s. v množstve 1210 kg, následne preprava pokračovala do T. T., kde žalobca dodal minerálny olej určený na použitie ako pohonnú látku v množstve 715 kg pre svoju čerpaciu stanicu, teda pre čerpaciu stanicu daňového subjektu, následne doprava pokračovala do K., kde žalobca dodal minerálny olej určený na použitie ako pohonnú látku odberateľovi M. C. v množstve 2530 kg a následne preprava bola ukončená v Č., kde bol zostatok minerálneho oleja v množstve 12520 kg a tento zostatok minerálneho oleja bol vyložený do zásobníka v sklade žalobcu. Teda na základe uvedených skutočností žalobcovi vznikla taktiež dňa 02.07.2004 daňová povinnosť podľa § 12 ods. 2 písm. b/ zákona č. 98/2004 Z.z., t.j. dňom dodania alebo dňom použitia minerálneho oleja uvedeného v § 6 ods. 1 písm. f/, v bode 2 ako pohonnej látky v celkovom množstve 6380 kg a v zmysle § 14 ods. 3 tohto zákona vznikla žalobcovi povinnosť podať daňové priznanie a zaplatiť daň.

Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 98/2004 Z.z. ak je daňovým dlžníkom prevádzkovateľ daňového skladu alebo ak je daňovým dlžníkom oprávnený príjemca, ktorý v rámci podnikania opakovane prijíma minerálny olej v pozastavení dane z iného členského štátu, je povinný najneskôr do 25. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom mu vznikla daňová povinnosť, podať colnému úradu daňové priznanie vyhotovené podľa vzoru ustanoveného všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa § 43 ods. 2 a v rovnakej lehote zaplatiť daň. Daňové priznanie je povinný podať aj za zdaňovacie obdobie, v ktorom mu daňová povinnosť nevznikla.

Podľa § 14 ods. 3 zákona č. 98/2004 Z.z. ***daňový dlžník neuvedený v ods. 2 je povinný podať colnému úradu daňové priznanie najneskôr do troch pracovných dní nasledujúcich po dni vzniku daňovej povinnosti a v rovnakej lehote zaplatiť daň, ak tento zákon neustanovuje inak.***

Podľa § 12 ods. 2 písm. b/ zákona č. 98/2004 Z.z. *daňová povinnosť vzniká aj dňom dodania alebo dňom použitia minerálneho oleja oslobodeného od dane na iný ako určený účel*, ako aj dňom dodania alebo dňom použitia minerálneho oleja uvedeného v § 6 ods. 1 písm. f/ druhom bode ako pohonná látka.

Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd SR v danom prípade preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozsudok krajského súdu v rozsahu dôvodov obsiahnutých v odvolaní a nezistil, že by preskúmané rozhodnutie žalovaného nebolo vydané zákonne. Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol vecne správne,

keď potvrdil rozhodnutie žalovaného, pretože žalobca nepreukázal, že by si predmetnú povinnosť zaplatiť spotrebnú daň z minerálnych olejov za dovoz minerálnych olejov v množstve 12800 kg dňa 01.07.2004 a 02.07.2004 v celkovej výške 99 840,-- Sk splnil podľa príslušných ustanovení zákona č. 98/2004 Z.z., pretože preukázateľne 9845 kg z dovezeného množstva minerálneho oleja dňa 24.06.2004 dodal podľa záznamov o prevádzke motorového vozidla ako pohonnú látku, teda v rozpore s účelom dovozu, ktorý deklaroval *na energetické účely*.

V konaní žalobca ani podľa názoru senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepreukázal skutočnosť, že predmetnú daň si už predplatil, keďže konkrétne neuviedol kedy, a ktorým zaplacením dane za minerálny olej, v akom množstve, v akej výške a v akom rozsahu si daň v tomto smere „predplatil“. Skutkové tvrdenia žalobcu súd považuje za všeobecné, nekonkrétne, ľahko zameniteľné s inými skutkovými tvrdeniami a v konaní žiadnymi dôkaznými prostriedkami nepreukázané, keď podľa senátu nestačí v súdnom odvolacom konaní bez ďalšieho predložiť daňové priznania za predchádzajúce obdobia bez podkladov a daňových dokladov.

Colné orgány preto postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi vyrubili dodatočným platobným výmerom č. 48927/2005-6065 zo dňa 27.12.2005 daňovú povinnosť na spotrebnú daň z minerálneho oleja vo výške 50 076 Sk a 49 764 Sk, celkom 99 840 Sk, za zdaňovacie obdobie júl 2004. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/31/2007-117 zo dňa 31.03.2009 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 OSP.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 246c ods.1 OSP, § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP a nepriznal žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 08.apríla 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková